

THƯ CUỐI GỎI CÔ CHÚ BÁC CỦA CON

Lời giới thiệu:

Chuyển đến ACE lá “**thư cuối gửi cô chú bác...**” đáng để các vị nhiệt tình chống cộng thuộc thế hệ gần Đất-xa Trời lưu tâm, hy vọng sẽ vươn lên khi Thế hệ trẻ không vô cảm.

Phú Vân

Con thiết tha mong các cô chú, xin hãy vì tôn trọng chính mình mà chấm dứt bán mủ cho nhau. Đã quá đủ rồi!

Rất nhiều lần con nghe bạn bè nói lại: “**chú ấy bảo anh tránh em ra, vì em là Việt Tân**”, hay loại có tư tưởng thân cộng, hay thậm chí là cộng sản nằm vùng. Mỗi lần như thế, con chỉ mỉm cười rồi lại lặng lẽ đi. Chưa một lần nào, chưa có bất cứ ai, nghe bất cứ câu ta thán nào của Nancy Nguyen.

Con có lòng dạ nào trách các cô chú! Khi nỗi đau mọi người đã phải gánh chịu là quá sức tưởng tượng, quá sức chịu đựng của một đời người. Con có lòng dạ nào trách cô chú! Khi cứ bị quá khứ chực chờ ám ảnh, nhìn đâu cũng thấy thâm mưu, ngó ai cũng sợ là kẻ thù. Chính mắt con trông thấy, những con người bỏ rơi hiện tại của bản thân, gạt nước mắt lật đật đi rút tiền nhà bank, dăm chục đồng, dăm trăm đồng, thậm chí dăm ngàn đồng gửi về VN mỗi khi nghe tin dữ. Có những người không dám ăn, chẳng dám mặc, sống một đời chỉ để giúp VN thôi. Con có lòng dạ nào mà trách các cô chú cho được?

Nhưng khi cô chú quy chụp cho chúng con là người của đảng nọ phái kia, có tổ chức chính trị này khác chống lưng, lảng xê, bợ đỡ, cô chú có hiểu là cô chú đã hoặc vô tình, hoặc cố ý hắt đổ công sức mồ hôi của người trẻ chúng con không? Có hiểu là đã dẫm đạp lên tấm lòng mồ hôi của chúng con không? Khi hùng hục quy chụp tội con, cô chú có hiểu là đã hai tay dâng thành quả đầu còn khiêm tốn của tội con cho một tổ chức, đảng phái nào đó không? Chưa kể không tránh khỏi có sự ngờ vực mà xa tránh, trước là buồn lòng nhau, sau là hại cho việc chung. Có bao giờ cô chú nghĩ chúng con cũng biết đau không? Kẻ thù chẳng bao giờ làm mình đau bằng chính người mình được đâu!

Vừa chống CS, vừa chống nhau, đã quá đủ rồi cái thảm trạng hai ba chiến tuyến, bốn năm loại kẻ thù. Các cô chú muốn chống nhau, muốn chính trị trong lòng chính trị, con không dám, và cũng không có tư cách, để ý kiến, chỉ xin tha cho người trẻ bọn con, đừng bắt tội con phải yêu ghét theo chỉ thị, đừng cố lôi kéo tội con vào cuộc đa đoan ấy nữa!

Con xấu hổ! Khi phải chứng kiến những màn thanh trừng khốc liệt chỉ bởi vì cái ảnh chụp chung với một ai đó, một tổ chức nào đó. Thời buổi nào rồi mà chụp chung với nhau một tấm hình thì đã coi như ... “kết nạp!” Các cô chú có biết bế quan toả cảng, tuyệt giao với “kẻ thù” chính là cái đại họa diệt vong của dân Việt từ ngàn đời xưa? Khi Minh Trị Thiên Hoàng mở cửa cho Tây Phương vào thông thương, thông sứ, đã một bước mà đưa Nhật Bản từ lạc hậu thành văn minh, đi trước cả Châu Á, thì vua Minh Mạng vì cái đạo nghĩa, cái truyền thống, cái căn cước dân tộc tính mà bế môn, cấm đạo, giết nhà tu, đưa đến hơn một trăm năm Pháp thuộc, rồi cuộc Việt Minh, mới có cái đám lưu vong chúng ta ngày hôm nay? Sự tuyệt giao không những là giấu sâu trong lòng nó tâm lý sợ hãi, thua kém, còn là con đường ngắn nhất đến tuyệt vong. Cuộc chiến Quốc - Cộng chẳng phải đã chứng minh rõ ràng?

Con biết thế nào cũng sẽ có người bảo nói thế chúng tỏ là quá non xanh, không hiểu đòi hiểm ác, cứ thế đi, rồi thế nào cũng bị dắt mũi, bị lợi dụng, nôi giáo cho giặc. Con xin lỗi phải nói lời rất đau lòng này: cái họa mất nước có phải là do chúng con? Tại sao thế hệ đi trước được quyền sai đến độ chúng con phải lưu vong, nhưng lại tước đi cái quyền được sai của thế hệ chúng con? Tại sao thế hệ đi trước có thể vừa thần nhiên đặt lên vai chúng con, cho chính bản thân con, cái di sản đốn đau ấy, rồi lại vẫn thần nhiên buộc chúng con phải yêu nước thế này mới đúng, thế nọ là sai?

Đó là giả như chúng con sai. Nếu cứ bắt chúng con phải yêu nước theo đúng cách, chống Cộng theo đúng kiểu, chẳng khác nào cứ lập đi lập lại một phương thức mà hy vọng có một kết quả khác với 42 năm qua! Còn bảo không chống cộng thế này, thế khác, thì đích thị là VC, là nằm vùng, thì con nói thẳng, sự quy chụp này cho đến nay chỉ chúng tỏ được là vũ khí cực kỳ hữu hiệu để ta chống lẫn nhau, làm tổn thương đến nhau, làm nhục chí của nhau, thậm chí giết hại đời nhau, chứ chưa có bằng chứng gì là nó có may mắn tác dụng với kẻ thù.

Từ nỗi ám ảnh kẻ thù trà trộn, gây nhiễu loạn, ta đã dành không biết bao nhiêu tâm sức để chữa mũi gươm vào nhau, vô tình chính ta đã nôi giáo cho giặc, làm chính xác cái điều họ muốn ta làm nhất. Cái tâm lý sợ trà trộn khởi đi từ một quá khứ đốn đau, và cái tiềm thức thua cuộc, như con chim đã một lần trúng tên chí tử, không thể bình thần mà nhìn cành cây nhọn. Con không dám phán xét đúng sai, lại càng không có tư cách xen vào, chỉ xin hãy buông tha cho người trẻ bọn con, đừng bắt tội con phải học cái tâm lý nói thẳng là

nhược tiêu ấy. Cho phép tụi con được lớn lên, được trưởng thành theo cái thời đại tụi con sống. Dẫu có sai đi chẳng nữa, xin tôn trọng cái quyền được mắc sai lầm của chúng con.

Thay lời kết, con mong cô chú nhận rằng, “dân chủ” là một khái niệm chỉ vừa mới manh nha ở VN khi Bảo Đại thoái quyền vào giữa thế kỷ thứ XX đây thôi chứ chưa bao lâu. Trùng trùng điệp điệp những ngàn năm trước đó, nước ta vốn là một nước quân chủ chứ không phải dân chủ như sau này. Nên đối với công cuộc dân chủ, thế hệ đi trước, dù muốn dù không, vẫn chỉ là thế hệ “di dân tư tưởng”, bắt đầu tiếp thu, cố gắng hiểu, cố gắng áp dụng, nhiều chỗ đúng, lắm chỗ sai, đôi ba chỗ mơ hồ, còn thế hệ chúng con là thế hệ “bẩm sinh tư tưởng”, nên xin hãy bớt tính tự dĩ vị thị, và tin tưởng vào người trẻ có khả năng tự quyết cho thế hệ và thời đại của mình.

Đôi dòng nghịch nhĩ nhưng là lời trung ngôn, nghe được hay chói mắt thì lời cũng đã nói ra đến cạn rồi. Con viết để trải cái nỗi lòng của con, của chúng con, và của các em con.

Nếu cùng tâm nguyện, xin chia sẻ bức thư này để nó có thể đến được với những người cần đến.

Nancy Nguyen

Phản Ý kiến Độc giả

From: Yen Ly

Sent: Thursday, September 28, 2017 2:38 PM

Subject: Re: THƯ CUỐI GỎI CÔ CHÚ BÁC CỦA CON - Nancy Nguyen

Xin gửi đến ACE ý kiến của tôi về lá thư khinh mạn của Nancy Nguyễn (?) về thế hệ chúng ta.

ĐÔI DÒNG VỚI NANCY NGUYỄN

Phải nói, cô là người tôi rất mến mộ vì trước đây tôi có đọc, biết hành trình cô tham dự đấu tranh ở Hồng Kông và có lần bị bắt ở Việt Nam, sau nữa, tuổi nhỏ mà cô đã biết sử dụng tâm lý và tiếng Việt, kể cả những từ Hán Nôm một cách sắc bén đến độ tôi phải giật mình vì đã phải tra tự điển mới hiểu. Tội nghiệp thân tôi vừa già lại vừa dốt.

Đọc lá thư ‘cuối’ của cô (tiếc là không được đọc những lá thư trước?), tôi đã phải trầm ngâm hết nửa gói thuốc lá rồi cuối cùng mới quyết định viết cho cô, vì nhiều lý do.

Lá thư cô viết với lời lẽ rất lịch sự, lễ phép nhưng đằng sau ẩn chứa những hằn học oán trách, hậm hực. Giải tỏa những hậm hực ấy của cô và ngay cả những chua xót trong lòng tôi, là lý do khiến tôi phải viết thư này.

Hai chữ “cô chú” trong bài cô dùng luông tuông quá. Không vợ đũa cả nắm như vậy được. Trong đời sống hàng ngày, kẻ tốt, người xấu, người ngay kẻ gian luôn lẫn lộn, hiển nhiên như $1+1=2$, có nằm trong sách giáo khoa, chẳng ai bị ám ảnh như cô nói trừ phi kẻ nào đó có âm mưu, toan tính.

Không lý luận biện bạch, viện dẫn bất kỳ lý do nào. Đa số chúng tôi, thế hệ trước, nhận trách nhiệm đã để mất miền Nam, nhưng, nếu oán trách là đã “thản nhiên” đặt lên vai cô “cái di sản đớn đau ấy” thì e rằng cô đã làm tủi hổ vong linh biết bao người tuấn tiết, bao người đã nằm xuống trên đất mẹ vì hai chữ tự do, không chừng trong đó có những người thân yêu của cô là khác. Chưa nói là buồn lòng những người đã hy sinh cả tuổi xuân, sống chết nơi chiến trường, cộng thêm bao năm tháng tù ngục. Tôi không muốn nói nhiều để bị gọi là ăn mày dĩ vãng.

Giáo dục con cái không là điều dễ dàng, nhất là trên đất Mỹ, nơi đầy đủ mọi tự do. Với cái “bẩm sinh tư tưởng” (?) chắc chắn cô phải hiểu rõ hơn chúng tôi là, không cá nhân nào

có quyền ép buộc một điều gì mà người khác không muốn khi họ đã thành niên. Nói cách khác, đừng ngoa ngôn, cái điều yêu ghét theo chỉ thị không bao giờ có ở Mỹ.

Trong dự bị hôn nhân, bố mẹ thường muốn con mang người tình về ra mắt. Tò mò thế thôi chứ đâu có thể nào nói là bố mẹ không cho phép con yêu nó hay lấy nó.

Tôi cũng chưa hề nghe ai ép buộc ai phải chống cộng kiểu này hay chống cộng kiểu kia. Cô làm ơn chỉ giùm. Một ví dụ, lùm sùm trên Net bây giờ là cô TKN chỉ vì vấn đề chống Cộng hay không chống Cộng chứ tôi chưa hề đọc thấy ai bảo TKN phải chống như thế này như thế nọ. Chắc chắn không ai dám chụp mũ cô luật sư TKN là CS vì họ không muốn đi tù. Giống như chuyện ăn hay không ăn khác hẳn chuyện ăn bằng đũa hay ăn bằng thìa vậy.

Điều chính người ta thắc mắc là sao Cô TKN nói dối nhiều quá(?)

Khi chọn bạn, chọn người tình, điều tiên quyết để chọn phải là sự thật thà, không gian dối. Thắc mắc, trả lời hay không là cái quyền, tuy nhiên nó tác động mạnh đến niềm tin của mọi người.

Trong đấu tranh, hầu như ai cũng mong muốn có được hậu thuẫn, một thế lực chống lưng (không là CS) để có thêm sức mạnh mang tới thành công. Điều này tốt thôi mà sao cô lại sợ. Có bí ẩn thâm kín nào chăng?

Sao cô lại giấu im, không trưng cái hình bị coi là 'kết nạp' lên cho mọi người coi và đánh giá. Tấm hình Đồ ngọc Yến ngồi ghé chủ tọa trong bàn họp với tên Nguyễn tấn Dũng đã nói lên điều gì, CS hay là kết nạp? Suy nghĩ. Gần mới đây nhất là vụ Phan nhật Nam ngồi uống cà phê với tên CS Kha nào đó tại Mỹ, trong chuyện này sao không ai chụp Mũ PNNam nhỉ? Là vì Nam có chống lưng. Đó là bè dầy tác chiến trong binh chủng tinh nhuệ Nhảy Dù của miền Nam, thêm nữa là những tác phẩm nổi tiếng chống cộng trước đây như MHDL và TLNC... Tôi nghĩ cô cũng nên tìm một hậu thuẫn đi, kể cả VT thì đã sao?

Sẵn đây tôi cũng nói luôn về Việt Tân. Sự hiểu biết về VT mỗi người mỗi khác tùy theo trình độ nhưng chưa ai dám khẳng định VT là CS. Vậy thì có gì mà sợ đây đây. Nếu ai đưa tôi cái mũ ấy, tôi vẫn cười đội lên cho đến khi thực sự ngã ngũ.

Hãy nghĩ và so sánh thử xem, cũng là đấu tranh, một Dương nguyệt Ánh (tôi xin lỗi cô Ánh) lúc nào cũng nói câu tri ân, chưa bao giờ buông lời khinh mạn, hờn oán, trách móc chế độ và những người trưởng thượng miền Nam.

Có một điều tôi hoàn toàn không đồng ý khi cô dẫn chứng chuyện Minh Trị thiên hoàng, vua Minh Mạng để đưa đến kết luận “cuộc chiến Quốc - Cộng chẳng phải đã minh chứng rõ ràng”. Một kết luận mơ hồ không dính nhập. Thưa cô, đây là hai phạm trù hoàn toàn khác biệt, không thể đánh đồng. Tôi không tranh cãi, chỉ xin cô hãy xử dụng cái bả sinh tư tưởng của mình để hiểu biết thêm về tiền trình, hành động và hiện trạng của CS trên thế giới, nhất là trên quê hương của chúng ta.

Nếu cái định kiến ấy vẫn còn thì cho tôi được nghĩ rằng chính cô là người đang tiếp tay cho CS. Thật đau lòng khi phải triệt hạ thần tượng cô trong tôi, điều mà tôi không bao giờ mong muốn.

Tôi nghĩ rằng cô chưa có con nên mới có thể phát biểu một câu xanh rờn “xin tôn trọng cái quyền được phép sai lầm của chúng con”. Người có con rồi, không ai nói vậy hoặc sẽ rất ân hận khi đã.

Lập lại, ở Mỹ, nếu trên 18 tuổi thì hoàn toàn chịu trách nhiệm về hành động của mình. Giả sử, vâng, giả sử thôi, nếu cá nhân cô sai, chẳng nói làm gì nhưng khi cô đấu tranh quần chúng thì nó sẽ di hại đến người khác, lớn hơn, có thể là cả một thế hệ, (cũng giống như cô đang oán trách chúng tôi vậy). Biết là thế nhưng người ta có tác động được gì đến cô đâu mà cô lo, rồi phải xin được tôn trọng. Thẳng thắn mà nói, cá nhân tôi không bao giờ tôn trọng điều ấy mà chẳng cần giải thích.

Quốc gia hưng vong thất phu hữu trách. Đứng sai là lẽ đời thường, ai dám xưng tên vỗ ngực. Quan trọng là có nhận biết để chấn hưng hay không chứ không phải là lúc mè nheo rằng anh sai thì phải cho quyền tôi được sai.

Viết đến đây, tôi chợt nhớ đến câu chuyện ngày xưa. Lúc đỗ vào đại học, mẹ thường cho tôi chiếc xe Mobylette. Mới biết chạy xe gắn máy nên mẹ lo lắng, dặn con phải đi đường A cho an toàn, đường B đông xe nguy hiểm lắm. Khổ nỗi đường B tôi có nhiều bạn bè vui hơn nên tôi lén cãi lời. Khi tai nạn xảy ra, trong bệnh viện, lúc mở mắt sau cơn mê, hình ảnh đầu tiên tôi thấy chỉ là mẹ đang ngồi khóc một mình.

Tắt lại, nếu không có những dị biệt thì hai chữ đấu tranh đâu còn có ý nghĩa gì nữa. Nếu thực sự thấy rằng cuộc đấu tranh của mình là đúng, có chính nghĩa thì cứ mạnh dạn tiến bước, xá gì những lẻ tẻ bên đường. Nếu còn lo sợ, còn e ngại thì ở nhà phất, đấu tranh chỉ cho nó mệt. Nếu bảo rằng những dị biệt sẽ làm giảm đi, kéo dài thời gian hay đưa đến thất bại thì hãy nên coi lại tất cả, không ngoại trừ khả năng của mình, đừng chu chèo, than thở là đã quá sức chịu đựng của một đời người.

Chúc cô thành công.

Nguồn: Internet E-mail by ddc chuyển

*Đăng ngày Thứ Năm, September 28, 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐIND, QLVNCH*